

Špaček, Jaroslav

Vzpomínka na PhDr. Ludvíka Skružného

In: *Výrobní a technologické aspekty středověkých a raně novověkých komorových kachlů : seminář : Uherské Hradiště 11. února 2009*. Měřínský, Zdeněk (editor). 1. vyd. Brno: Masarykova univerzita, 2011, pp. 5

ISBN 978-80-210-5540-7

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/133170>

Access Date: 28. 11. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

Vzpomínka na PhDr. Ludvíka Skružného

Byl jsem nedávno osloven, zda bych se jako dlouholetý spolupracovník a přítel PhDr. Ludvíka Skružného ujal úlohy na jednu stranu mně milé a na druhou smutné a nelehké a před níže uvedenou bibliografií několika řádky zavzpomínal na našeho dobrého kamaráda a milého kolegu.

I když spatřil světlo světa dne 10. března 1937 v Praze, od mládí vyrůstal v příjemném a klidném prostředí nedaleko svého rodiště v Klánovicích. Po maturitě absolvoval studia prehistorie se specializací na slovanskou archeologii na Filosofické fakultě Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Brně, která úspěšně zakončil v roce 1960. Následně započal svoji vědeckou dráhu ve Východočeském muzeu v Pardubicích, během které po úspěšně vykonaných rigorózních zkouškách získal titul doktora filosofie.

Téměř ani nevnímáme, jak čas neúprosně spěchá a že jsou tomu již dva roky, co jsme se nečekaně museli v březnu roku 2009 s naším kolegou navždy rozloučit. Matně vzpomínám na samý počátek 70. let minulého století a na první společné setkání na semináři ke středověké keramice v Opavě, kdy již působil ve Středočeském muzeu v Roztokách, a kde jsem s dalšími mladšími kolegy měl možnost při tomto a dalších setkáních hlouběji pronikat do nově rozvíjející se disciplíny. Nepomyslel jsem si, že po dvaceti letech tohoto o pár let staršího kolegu, majícího v té době za sebou již první publikované vědecké práce, budu přijímat do Městského muzea v Čelákovcích. I když jsme se občas jako pracovníci z muzeí při různých příležitostech setkávali, neměl jsem tušení, jakou nelehkou situaci musel díky tehdejšímu politickým poměrům překonávat, jak byl psychicky včetně dlouhodobého finančního postihu deptán. Proto z muzejní sféry přešel v roce 1977 do Etnografického ústavu ČSAV, kde mu bylo zprvu jako odbornému, později vědeckému pracovníkovi umožněno věnovat se rovněž slovanské archeologii. Ale i zde se stal časem pro svůj postoj a své názory nevhodným, což se projevilo zvláště neumožněním dokončení obhajoby jeho vědecké aspirantury. Znechucen neseriozním jednáním i v souvislosti s připravovanou reorganizací ústavu učinil další rozhodný krok a přijal nabídku do čelákovického muzea, kde od srpna 1992 nastoupil na kumulovanou funkci historika – archeologa – etnografa. Zde pak dalších téměř 17 let působil v uvedených profesích a v rámci svých časových možností se věnoval zde i v zahraničí svému oblíbenému tématu, bratřím Karlu a Hermenegildu Škorpilovým. Za dobu působení v čelákovickém muzeu vypublikoval desítky odborných statí a mimo jiné dokončil monografické dílo *Atributy vybraných biblických postav, světců a blahoslavených*, vydané v roce 1996. Do historie našeho muzea se také zapsal jako autor nebo spoluautor četných výstav a jiných akcí, byl činný i v samosprávě ve svém bydlišti. Bohužel v zásuvkách i v předané pozůstalosti zůstalo i mnoho nedokončeného. Byl archeologem, etnografem, muzejníkem a trochu nuceně i historikem, ale předně člověkem, který neměl rád arogantnost, povýšenost a bezpráví, jež nás bohužel stále obklopuje. Měl rád přírodu a výtvarné umění vycházející předně z lidového prostředí. Na jeho pracovním stole, za který mi bylo po odvolání z funkce ředitele umožněno usednout, se dodnes pod sklem nachází několik článků z bulharského tisku a z jednoho hledicí usměvává Luďkova tvář mluví za vše.

Jaroslav Špaček